

π. Συμεών Κραγιόπουλος († 30 Σεπτεμβρίου 2015), ο ευαίσθητος ποιμένας (Δρ. Γεώργιος Ν. Κόιος, Ιατρός-Ενδοκρινολόγος)

/ [Πεμπουσία](#)

«Αυτό το πρόβλημα που σε απασχολεί παιδί μου, άφησέ το σε μένα. Θα το φορτωθώ εγώ. Εσύ προσευχήσου, μείνε ήρεμος, έχε ειρήνη μέσα σου και πρόσεχε την ζωή σου. Όλα θα γίνουν κατά το θέλημα του Χριστού».

Αυτά είναι λόγια του μακαριστού Γέροντα Συμεών Κραγιόπουλου, τα οποία άκουσαν πολλά πνευματικά παιδιά του. Καθώς σε κοίταζαν τα γαλανά, καλωσυνάτα και γεμάτα αγάπη μάτια του, μαζί με την συγχωρητική ευχή που σου διάβαζε σε γέμιζαν εσωτερική γαλήνη. Έβγαινες από το εξομολογητήριο και αισθανόσουν άλλος άνθρωπος. Ανάλαφρος, πράος, συγκινημένος, σαν να σου έδινε κάτι από μέσα του, από την προσωπική του ζωή, από τα προσωπικά του βιώματα, από την ψυχή του, από την προσωπική του σχέση με τον Χριστό. Αυτό που δεν μπορούσες να νοιώσεις ο ίδιος, εξ αιτίας της άτακτης ζωής που έκαμνες, επέτρεπε με την προσευχή του να το αισθανθείς και μήπως, αν υπήρχε λίγο φιλότιμο μέσα σου, συναισθανόσουν και άλλαζες τρόπο ζωής.

Ο Γέροντας μιλούσε για αγάπη και ήταν δοχείο της αγάπης. Η αγάπη του αυτή για τα πνευματικά του, και όχι μόνο, παιδιά, για κάθε δημιούργημα του Θεού, του προξενούσε πόνο. Ο πόνος αυτός ήταν αποτέλεσμα της πτωτικής μας συμπεριφοράς. Έλεγε σε μια ομιλία του ότι η σημερινή πτώση του ανθρώπου είναι χειρότερη από την πτώση του Αδάμ, γιατί ο Αδάμ όταν διώχτηκε από τον παράδεισο θρηνούσε, ενώ ο σημερινός άνθρωπος επαίρεται για την πτώση του. Και το είχε μεγάλο καημό αυτό ο Γέροντας. Προσευχότανε έμπονα για όλους μαζί και τον καθένα χώρια. Έλιωνε τις νύχτες στην προσευχή για όλο τον κόσμο. Ο κόσμος, στην κατάσταση που βρίσκεται, μόνο οι προσευχές αγίων ανθρώπων μπορούν να αλλάξουν την καταστροφική πορεία του. Η καρδιακή τους προσευχή, η προσευχή από την μεγάλη αγάπη που δεν γνωρίζει όρια για ποιους απευθύνεται στον Κύριο και με πόση ένταση, είναι η μοναδική μας ελπίδα να δούμε λίγο φώς, ένα χαμόγελο ελπίδας, λίγη παρηγοριά, κάπου να ακουμπήσουμε με εμπιστοσύνη.

Μιλούσε για πίστη ο Γέροντας και ένοιωθες την φλόγα που είχε μέσα στην καρδιά του. Οι σκέψεις ήταν κρυστάλλινες. Ο λόγος του καθαρός, απλός και κατανοητός. Το σπουδαιότερο όμως ήταν ζωντανός. Έβγαине από μια πυρπολημένη καρδιά, από μια καρδιά πληγωμένη βαθειά από την αγάπη στον Χριστό. Δεν ήταν τυχαίο που έφερε το όνομα του Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου. Ο Λόγος του Θεού, ο Χριστός, ήταν ο θείος έρωτας του Γέροντα. Ήταν στέρεη και απεριόριστη η πίστη του σε Αυτόν. Χωρίς κρατούμενα και «ναι μεν, αλλά». Πέρα για πέρα δόσιμο. Το αντιλαμβανόσουν όταν μιλούσε και το εξέπεμπε. Άλλωστε γι αυτό το εξέπεμπε.

Καθώς τον πίστευε και τον λάτρευε γινόταν σίδηρο πυρακτωμένο, ενωμένο με την φωτιά της Χάριτος και εξέπεμπε αυτή την θεία ένωση όπως το πυρακτωμένο σίδηρο την θερμότητα. Μόνο όταν ζείς κάτι μπορείς να το δώσεις. Και ο Γέροντας μπορούσε να δώσει. Έδινε χωρίς φειδώ. Δεν ήταν τσιγκούνης ο Γέροντας. Ήταν Άρχοντας. Για να δεχθείς, όμως, την προσφορά του, για να καταλάβεις τι βιώματα είχε, που λαχταρούσε να τα σκορπίσει σε κάθε άνθρωπο, έπρεπε να συντονισθείς στο μήκος κύματος, στην συχνότητα που εξέπεμπε ο Γέροντας. Ήσαν μακάριοι όσοι κατάφερναν αυτόν τον συντονισμό. Καταλάβαιναν την μεγαλοσύνη του Γέροντα. Δύσκολες θεολογικές έννοιες κατάφερε να τις πραγματευθεί, στα κηρύγματά του ή τα γραπτά του κείμενα, με τρόπο ώστε και ο πιο απλός άνθρωπος να τις κατανοεί. Τα έλεγε έτσι, όπως τα ζούσε και γι αυτό ήταν κατανοητά.

Ο Γέροντας, ας μου επιτραπεί η έκφραση γιατί δεν είναι υπερβολή, ήταν πνευματικός γίγαντας. Ένας γίγαντας με μεγάλη ευαισθησία και τρυφερότητα. Η χαρισματική του διάκριση του έδινε την δυνατότητα να καταλαβαίνει αμέσως το ποιόν του καθενός που τον αναζητούσε. Η «πληροφορία» που αντλούσε από την εκπομπή της «πνευματικής μας κατάστασης», τον βοηθούσε να εκφράσει αυτό που ήταν ο Γέροντας. Εξέφραζε την σοφία του, την αγάπη του, την τρυφερότητά του, τον πόνο του και όλα αυτά με σύνεση και διάκριση ώστε να μην πληγώσει κανένα. Αυτή ήταν η αγιότητα του Γέροντα. Αυτό ήταν το μεγαλείο του. Όταν βρισκόσουν κοντά του ή τον ανακαλούσες στην μνήμη σου, σου προκαλούσε ένα είδος αμφιθυμίας. Από την μια δέος που σου προκαλεί ένας γίγαντας και από την άλλη απεριόριστη τρυφερότητα και αγάπη και αισθανόσουν την επιθυμία να τον πάρεις μια σφιχτή αγκαλιά σαν να αγκαλιάζεις το αγαπημένο εγγονάκι σου. Και μακριά όταν βρίσκονταν τα πνευματικά του παιδιά, σε δύσκολες στιγμές, όταν επικαλούνταν την βοήθειά του, την προσευχή του, τα επισκέπτονταν την νύχτα κατ'όναρ και συζητούσε τα προβλήματά τους και τους βοηθούσε να τα ξεπεράσουν αλλά και τους ανάπαυε.

Είχε βιώματα ο Γέροντας. Όμως, επιμελώς έκρυβε την ζωή του και αναφερόταν σε τρίτους. Αλλά τον αποκάλυπτε ο Κύριος με αυτό που εξέπεμπε, που ακτινοβολούσε γύρω του και προκαλούσε γαλήνη. Υπήρχαν στιγμές που άφηνε τον εαυτό του να εκδηλωθεί ελεύθερα ή μάλλον το βίωμα ήταν τόσο έντονο που δεν μπορούσε να το κρύψει και τότε καταλάβαινες τι ζούσε ο Γέροντας. Μια τέτοια στιγμή της ζωής του ήταν σε προσκυνηματική εκδρομή στους Αγίους Τόπους, στον Ιερό Ναό του Παναγίου Τάφου, επάνω στον Γολγοθά, μπροστά στον Εσταυρωμένο Κύριο, όταν έψαλε με τους άλλους και το πρόσωπό του έλαμπε ενώ τα μάτια του ήταν πλημμυρισμένα δάκρυα για τον αγαπημένο του Χριστό.

Όταν αναφερόταν στην υπακοή, την βίωνε απόλυτα. Υπάρχουν καταστάσεις, που δεν είναι απαραίτητο να αναφερθούν, όπου ο Γέροντας έκανε απόλυτη υπακοή. Μέσα στην υπακοή συνυφασμένο ήταν και το ταπεινό φρόνημα. Ο Γέροντας δεν αγαπούσε, δεν την μπορούσε την δημοσιότητα, την πρωτοκαθεδρία, τις τιμές, τα αξιώματα. Αγαπούσε την απλή ασκητική ζωή μακριά από τον θόρυβο του κόσμου. Έτσι όμως, χωρίς να το επιδιώκει, έμπαινε στην πρώτη θέση στις καρδιές των παιδιών του. Ιδιαίτερα τόνιζε το θέμα της υπακοής. Δεν αφορά μόνο τους μοναχούς. Αποτελεί χαρακτηριστικό κάθε Χριστιανού για να αποφεύγει το « ίδιο θέλημα », δηλαδή την ικανοποίηση του «εγώ». Τον εγωισμό θεωρούσε ο Γέροντας, και είχε απόλυτο δίκιο, ως την πύλη εισόδου του διαβόλου στην ψυχή του ανθρώπου. Η Χάρις Του Θεού αναπαύεται στις ταπεινές ψυχές. Οι ταπεινές ψυχές βιώνουν την υπακοή και χαρακτηρίζονται από την γαλήνη τους, την μακροθυμία τους, την διακονία τους, την έλλειψη μεμψοιμερίας, την ακακία τους και γενικά όλα όσα είναι προϊόντα της Χάριτος. Έτσι επιθυμούσε να είναι τα πνευματικά του παιδιά ο Γέροντας. Ιερωμένους, μοναχούς, μοναχές, λαϊκούς, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, όλους τους ήθελε απλούς, ταπεινούς, υπάκουους. Εκεί αναπαυόταν ο Γέροντας μαζί με τον αγαπημένο του Χριστό. Και ήθελε καθαρότητα πνεύματος και ψυχής στο θέμα αυτό. Ήταν αδιανόητη η υποκρισία. Η καθαρή του ψυχή και το αγαθό διαπεραστικό βλέμα του αποκάλυπταν την πλάνη μας και αυτό τραυμάτιζε τον Γέροντα. Πόσες φορές έλεγε: «Πονάει η ψυχή μου από την συμπεριφορά σας. Τόσα πράγματα λέμε και επαναλαμβάνουμε, ωστόσο δεν παίρνετε στα σοβαρά την πνευματική ζωή. Τι λοιπόν κάνουμε;». Πόσο δίκαιο είχε και πόση στενοχώρια του προσφέραμε με την αμέλειά μας, η μάλλον με την επιλεγμένη απaráδεκτη συμπεριφορά μας.

Μιλούσε για την υπομονή και ήταν δρομοδείχτης της. Και μόνο που υπέμενε εμάς με την αφιλότιμη συμπεριφορά μας έφτανε να καταλάβει κανείς το μέτρο της υπομονής του. Αξίζει δε να αναφερθεί η υπομονή του Γέροντα στον πόνο. Από την νεότητά του είχε ταλαιπωρίες από οδυνηρές παθήσεις του σκελετού και υπέστη πολύ επώδυνες χειρουργικές επεμβάσεις με μακρόχρονη μετεγχειρητική αλγεινή αποθεραπεία. Τις τελευταίες, όμως, ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ η ζωή του Γέροντα ήταν καθημερινό μαρτύριο. Παθήσεις χρόνιες, με υφέσεις και εξάρσεις, του δημιουργούσαν επώδυνες και καταβολικές καταστάσεις.

Αγωνία κατείχε τους θεράποντες ιατρούς για την έκβασή τους. Είχε μια στωικότητα, μια υπομονή που σε καθήλωνε. Οι ιατροί εισηγούνταν διάφορες εξετάσεις και ο Γέροντας ως να μη συνέβαινε τίποτε έλεγε «θα το σκεφθούμε και θα δούμε τι θα κάνουμε». Μόνο όταν οι εξετάσεις αφορούσαν άλλους τους συνιστούσε να κάνουν ότι τους πει ο ιατρός. Μια αξονική τομογραφία χρειάστηκε

να περάσουν ΤΡΙΑ χρόνια για να γίνει. Έτρεμαν οι ιατροί αλλά ο Γέροντας έλεγε ότι θα γίνει «το θέλημα του Θεού». Και στις διάφορες αγωγές που συνιστούσαν οι ιατροί ο Γέροντας έπερνε μια θέση, ας την πούμε ιατρικά, ανορθόδοξη. Στο τέλος ο Γέροντας δικαιωνόταν, τα συμπτώματα έφευγαν, οι ασθένειες παρέμεναν, και κανείς δεν αντιλαμβανόταν για πολύ χρόνο την κατάσταση του Γέροντα. Τις αγρύπνιες έκαμνε, τις πολύωρες εξομολογήσεις τις έχουν ζήσει όλα τα πνευματικά του παιδιά, τις υποχρεώσεις του ως κληρικός τις επιτελούσε στο ακέραιο, τα μοναστήρια, ένα έργο που προκαλεί δέος, τα τελείωσε και πάντα έλεγε «όλα είναι έργο του Τριαδικού Θεού». Πόσες φορές είχαν περάσει σκέψεις από τους θεράποντες ιατρούς ότι «τελειώνει» ο Γέροντας και ο Γέροντας συνέχιζε ακατάπαυστα το έργο του. Πολλές φορές έκαμνε αγρύπνιες με ψηλό πυρετό. Καθώς δεν έπινε νερό όταν λειτουργούσε, αισθανόσουν την ξηροστομία του στις εκφωνήσεις. Και είναι εμπειρία που προκαλεί δυσφορία εκτός από τους πονοκεφάλους, τις μυαρθραλγίες και την κακουχία και καταβολή. Όμως, ο Γέροντας εκεί, πιστός θεράπων του Κυρίου.

Έκαμνε εξομολογήσεις με πυρετό έως και 40⁰ C. Όλα αυτά είχαν οδηγήσει έναν από τους θεράποντες ιατρούς να συμπεράνει ότι η ιατρική για τον Γέροντα είναι άλλου είδους, είναι η Ιατρική του Γέροντα και μόνο για τον Γέροντα. Πράγματι τον Γέροντα τον πόρευε ο Θεός και όταν εισηγούνταν μια ενέργεια για τον εαυτό του είχε ανάλογη πληροφορία άνωθεν. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια ήρθαν πολλές δοκιμασίες. Στις αρχές διαπιστώθηκε πολύ σοβαρή κατάσταση και οι γνώμες των ιατρών διχάσθηκαν στην αντιμετώπισή της. Θεωρήθηκαν ως τελευταίες ημέρες της ζωής του Γέροντα. Εκτός από συνηθισμένες παρεμβάσεις δεν έγιναν δραστικές θεραπείες, που ήταν και επιθυμία του Γέροντα. Ο Γέροντας συνήλθε και ευτυχώς δεν κάναμε τίποτε γιατί θα θεωρούσαμε τους εαυτούς μας ως «σωτήρες» ενώ ο πραγματικός ιατρός υπήρξε η προσευχή του Γέροντα. Πολλές φορές διαψεύσθηκαν οι ιατροί, για την ακρίβεια η Ιατρική Επιστήμη, στα ζητήματα υγείας του Γέροντα.

Πάντα έλεγε ότι τίποτε παραπάνω ή παρακάτω δεν θα γίνει από αυτό που θέλει ο Κύριος. Γι αυτό δεν πρέπει να ανησυχούμε. Υπήρχε ανησυχία τους τελευταίους μήνες για το αν έπρεπε να γίνει κάποια χειρουργική επέμβαση ή όχι. Στην αρχή τα δεδομένα έλεγαν ότι χρειάζεται 90% επέμβαση. Άλλοι ιατροί διαφωνούσαν διότι δεν μπορούσε να λάβει νάρκωση ούτε γενική ούτε επισκληρίδιο. Υπήρχε πρόβλημα. Αποσύρθηκαν οι ιατροί, να σημειωθεί ότι υπήρχαν καθηγητές του ΑΠΘ, ικανοί και έμπειροι ιατροί με φόβο Θεού και με σεβασμό και αγάπη προς τον Γέροντα, για να κάνουν συμβούλιο και να αποφασίσουν. Ο θεράπων του ιατρός έμεινε τελευταίος και μόνος για λίγο με τον Γέροντα. « Γέροντα», του λέγει « πρέπει να πάρουμε μια πολύ σοβαρή και ίσως επικίνδυνη για την ζωή σας απόφαση. Προσευχηθείτε να

πάρουμε την σωστή». Ο Γέροντας τον κοίταξε με τα φωτεινά γαλάζια γεμάτα αγάπη και εμπιστοσύνη στον Θεό μάτια και του απαντά: « Ο Θεός, παιδί μου, θα σας φωτίσει να κάνετε αυτό που πρέπει». Όταν στην συνέχεια έγινε η συζήτηση και εκτέθηκαν όλα τα προβλήματα αποφασίσθηκε η συντηρητική αντιμετώπιση της κατάστασης. Έδωσε οδηγίες ο Καθηγητής της Ορθοπαιδικής, και από την εν γένει πορεία φάνηκε ότι ήτα η ενδεδειγμένη θεραπεία.

Μέσα σε αυτές τις καταστάσεις του πόνου βίωνε την ευλογία του πόνου και την παρουσία του Χριστού. Μέσα από αυτές τις προσωπικές εμπειρίες έμαθε την υπομονή στον πόνο, για την οποία είχε μιλήσει τόσες φορές και προσφέρθηκαν σε έντυπο με αγάπη στον κόσμο μετά την κοίμησή του από το μοναστήρι.

Έτσι μαθαίναμε και εμείς από την υπομονή του Γέροντα και την εμπιστοσύνη που είχε στον Θεό ότι και οι άνθρωποι πρέπει να εμπιστεύονται τον Θεό και να υπομένουν τις όποιες δυσκολίες για να ευαρεστήσουν στον Παντοδύναμο.

Ο Γέροντας αγαπούσε την σιωπή. Δεν επιθυμούσε να ασχολούνται και να αποκαλύπτουν γεγονότα από την προσωπική του ζωή. Αυτά που γράφηκαν είναι εμπειρίες από γεγονότα. Όσα και να γραφούν θα είναι λίγα καθώς το πλείστον της ζωής του ήταν «εν κρυπτώ». Πεποίθηση όλων είναι ότι με τον καιρό ο Κύριος θα αποκαλύπτει σταδιακά την προσωπικότητα, την αγιότητα και το όλο έργο του μακαριστού Γέροντα Συμεών προς Δόξαν της Παναγίας Τριάδος, στην οποία αφιέρωσε την Ιεράν Μονή της Αγίας Τριάδος.

Η παρουσία του ανάμεσά μας ήταν το μεγαλύτερο δώρο που μας πρόσφερε ο Κύριος. Ήταν, και παραμένει μετά την κοίμησή του, ο πρεσβευτής μας προς τον αγαπημένο του Χριστό, τον Κύριό μας και Θεό μας. Το γεγονός αυτό μας δημιουργεί μεγάλο χρέος. Δεν υπάρχει καμμία δικαιολογία για όσους γνωρίσαμε τον Γέροντα και τον είχαμε πνευματικό οδηγό και να πούμε «ουκ οίδα». Ανήκουμε στην κατηγορία «οι γνώντες και μη ποιήσαντες», οι οποίοι «πολλά δαρήσονται». Ο Γέροντας με τις ομιλίες του, τα βιβλία του, με τους πνευματικούς πατέρες που άφησε στην θέση του, είναι ανάμεσά μας, μέσα μας. Μας βλέπει από τον Θρόνο του Κυρίου που υπηρέτησε και υπηρετεί εκεί πλέον, και δέεται για όλους μας. Να ευχόμαστε να μας φωτίζει. Καθώς είμαστε χωματένιοι άνθρωποι και με ροπή προς τον κόσμο και τα του κόσμου, να μας φωτίζει να προσεγγίζουμε στο πετραχήλι των πνευματικών. Να προσευχόμαστε και να ευχηθούμε για τους πνευματικούς που μας άφησε ο Γέροντας. Να ακολουθήσουν τα βήματά του. Να βιώσουν την αγάπη, το ταπεινό φρόνημα, την ανεξικακία, την μεγαλοκαρδία, την μακροθυμία, την αποφυγή της πρωτοκαθεδρίας και ο πρώτος να ζεί ως έσχατος. Πιστεύουμε ότι ο Γέροντας θα έχαιρε πολύ αν οι πατέρες που άφησε ακολουθήσουν τα βήματά του, τον τρόπο που ζούσε και το δόσιμό του στον κόσμο και τον Χριστό. Θα ζητήσουμε

συγγνώμη από τους πατέρες και τις αδελφές των μοναστηριών που καθοδηγούσε ο Γέροντας για το «δασκαλίστικο» ύφος. Άπαγε από τέτοια σκέψη και διάθεση. Θεωρούμε εαυτούς κομμάτι δικό τους καθώς είχαμε τον ίδιο πνευματικό πατέρα. Τους αγαπάμε και θέλουμε μαζί τους να πορευτούμε στο πνεύμα του Γέροντα. Θέλουμε να είμαστε δίπλα στην χαρά τους και στις δυσκολίες τους. Δεν έχουμε , ούτε και μας πέφτει λόγος, στην λειτουργία τους. Όμως θα ήταν χαρά μας η συνέχιση της πορείας εν Κυρίω μέσα στο αγαπητικό και συνεκτικό πνεύμα του Γέροντα. Αυτό θα συνέχει και εμάς ως μία ποιίμνη.

Την ευχή του όλοι να έχουμε
Ας είναι αιωνία η μνήμη του

Γ.Ν.Κ.